

Notat til Folketingets Retsudvalg om bekæmpelse af forsinket betaling

Islands Brygge 26
Postboks 1990
2300 København S
tlf. 33 93 20 00
fax 33 32 01 74
hvr@hvr.dk
hvr.dk

Håndværksrådets foretræde for Folketingets Retsudvalg om bekæmpelse af forsinkede betalinger

Lovforslaget til bekæmpelse af forsinkede betalinger har til formål at forkorte betalingstiderne og på den måde forbedre virksomhedernes, og især SMV'ernes, likviditet.

Dette lykkes med forslaget for så vidt angår betalinger fra det offentlige, hvor forslaget lægger op til, at betalinger skal ske inden 30 dage uden mulighed for at forlænge betalingsfristen. På dette punkt går Danmark videre end direktivteksten.

For så vidt angår betalinger mellem virksomheder (B2B) lægger lovforslaget op til, at direktivteksten implementeres uændret således, at der frit kan aftales op til 60 dages betalingsfrist. Ønskes længere betalingstider skal dette udtrykkeligt aftales mellem virksomhederne. Men sker dette, er der ingen fast øvre grænse. Det må bare ikke være urimeligt for kreditor. En betingelse, der er meget svær at opfylde.

Reglerne i lovforslaget er meget nemme at omgå og alle erhvervsorganisationer er enige om, at de ikke kommer til at hjælpe til at forkorte betalingstiderne. Dermed lever forslaget ikke op til formålet og er i bedste fald nytteløs på dette punkt.

Håndværksrådet mener:

1. Ens regler for alle

- a. Ved at lade de regler, der gælder for betalinger fra det offentlige, gælde tillige for B2B vil man opnå direktivets formål, om at forkorte betalingstiderne og forbedre især SMV'ernes likviditet. Man vil endvidere tillige opnå en forenkling af reglerne og nedsætte de administrative byrder i forhold til, hvis der gælder forskellige regler alt efter hvem, der er debitor.

2. Alternativt: Direktivets regler, der var tiltænkt betalinger for det offentlige, skal gælde for B2B-betalinger

- a. Reglerne i direktivets art. 4 fastsætter, at for betalinger fra det offentlige skal gælde en 30 dages betalingsfrist med mulighed for at forlænge fri-

sten op til 60 dage, hvis dette er udtrykkeligt aftalt og objektivt begrundet i aftalens særlige karakter.

Ved alternativt i det mindste at gøre disse regler gældende for betalinger mellem virksomheder sikres,

- at de smuthuller, der eksisterer i det fremsatte lovforslag, lukkes,
- at virksomhederne får deres betaling indenfor rimelig tid,
- loven er tilstrækkelig fleksibel til at omfatte de situationer, hvor længere betalingstider er nødvendige,
- at lovforslaget lever op til intentionerne og forkorter betalingstiderne og forbedrer likviditeten.

3. Alternativ 2: Gennemfør reglerne som i Sverige

I Sverige er grænsen for, hvor lang tid man "frit" kan aftale en betalingsfrist sat ned til 30 dage – i modsætning til 60 dage i Danmark.

Dette vil ikke give en beskyttelse af de små virksomheder, som gør, at der dæmmes afgørende op for de store virksomheders muligheder for at diktere lange betalingsfrister, men vil modvirke risikoen for, at der fremover kommer til at gælde en standard på 60 dages betalingsfrist.

Konsekvens: Status quo i forhold til forholdene i dag.

4. Lovforslaget risikerer at forlænge kredittiderne i B2B-forhold i stedet for at forkorte dem

- a. Den specifikke henvisning i loven til, at det er muligt "frit" at aftale op til 60 dages betalingstider, kan medføre, at dette fremover bliver standardbetalingsfristen. Dermed vil man forlænge betalingsfristerne fra de nuværende gennemsnitlige 25 dage til op i mod 60 dage.
- b. Dette vil få alvorlige konsekvenser for især de små virksomheder, der har svært ved at skaffe finansiering og kun kan få dette på meget byrdefulde vilkår.

5. En stramning af reglerne vil ikke gå ud over danske virksomheders konkurrenceevne

- a. Internationale lovvalsregler gør, at virksomhederne kan aftale sig ud af de danske stramninger og tilbyde længere kredittider. Problemet er derfor mere et tænkt problem end et reelt problem.
- b. Hvis argumentet om tab af dansk konkurrenceevne var korrekt, burde det også have været gjort gældende for så vidt angår betalinger fra det

offentlige, da identiske forhold gør sig gældende her. Der ligger derfor reelt nok en beskyttelse af de stores kreditmuligheder bag.

6. En stramning vil ikke udgøre et unormalt indgreb i aftalefriheden

- a. En stramning vil udgøre en beskyttelse af en svag part i et aftaleforhold. Den slags indgreb er ikke unikke og findes mange steder i lovgivningen, hvor der er en beskyttelsesværdig interesse og hvor der eksisterer et misforhold i styrken mellem 2 parter.
Eks. Erhvervslejeloven, forældelsesloven, renteloven etc.